

Arrest

nr. 214 263 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 5 april 2018 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer:
naam: Z.

voornaam: A.
geboortedatum: 21.06.1997
geboorteplaats: nador
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld. (PV AN.11.LB.144416/2017 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen)

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene verklaart dat heeft hij een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België en wenst met hem trouwen. Betrokkene heeft gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat wil hij in België trouwen en werken, geen problemen in Marokko.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan,

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

*Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.
Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Betrokkene verklaart dat heeft hij een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België en wenst met hem trouwen. Betrokkene heeft gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat wil hij in België trouwen en werken, geen problemen in Marokko.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen)

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen)

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Verzoeker diende een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing op 16 april 2018.

1.3. Inmiddels, op 13 april 2018 werd verzoeker in kennis gesteld van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*" Aan de Heer, die verklaart te heten*1);*

naam: Z.

voornaam: A.

geboortedatum: 21.06.1997

geboorteplaats: nador

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld. (PV AN.II.LB.144416/2017 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend en gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene zou volgens zijn verklaring aan de politie bij zijn arrestatie op 05/04/2018 al sinds 2014/2015 in België zijn. Sindsdien ondernam hij echter geen enkele poging om zich in regel te stellen. Hij kwam zich niet aanmelden bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven, noch startte hij een procedure op om een verblijfsrecht te bekomen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Bij zijn verhoor in het centrum op 11/04/2018 stelt betrokkene zich bijzonder arrogant op. Zo zegt hij meermaals 'je ne veux pas répondre'. Op de vraag wanneer hij naar België is gekomen antwoordt hij zelfs: 'Je ne sais pas quand je suis venu, ce n'est pas moi qui dois le savoir, c'est toi.'

Betrokkene verklaart dat heeft hij een vrouw heeft in België, bij zijn arrestatie op 05/04/2018 geeft hij ook een naam. Het zou gaan om een zekere IX Ilham (?). Verdere gegevens geeft betrokkene niet. Het is dan ook niet mogelijk om na te gaan of deze dame effectief in België op een adres staat ingeschreven en of zij al dan niet een verblijfsrecht geniet. Hij zegt dat hij ermee zou willen trouwen. In het administratief dossier merken wij echter op dat hiertoe nog geen officiële stappen zijn ondernomen. Bovendien opent de intentie om te trouwen geen automatisch recht op verblijf.

Bij zijn arrestatie op 05/04/2018 verklaart betrokkene ook dat hij nog familie heeft in Antwerpen die op het Kiel zou wonen. Wederom krijgen wij geen nadere informatie over welke familieleden het dan precies zou gaan. We kunnen met deze beperkte informatie geen duidelijke overweging in het kader van artikel 8 van het EVRM maken. Betrokkene is hier door zijn weerspannige houding zelf verantwoordelijk voor.

Betrokkene wil niet antwoorden waarom hij niet terug zou kunnen gaan naar Marokko. Hij zegt dat we de vragen maar moeten stellen aan zijn advocaat. Opnieuw weigert betrokkene mee te werken met de procedures van DVZ.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Marokko een ernstig en reëel risico

loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Het medische advies van de centrumarts van 06/04/2018 bevestigt dit. Bij terugkeer is er op medisch vlak in het kader van artikel 3 van het EVRM geen probleem.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld. (PV AN.II.LB.144416/2017 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend en gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene zou volgens zijn verklaring aan de politie bij zijn arrestatie op 05/04/2018 al sinds 2014/2015 in België zijn. Sindsdien ondernam hij echter geen enkele poging om zich in regel te stellen. Hij kwam zich niet aanmelden bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven, noch startte hij een procedure op om een verblijfsrecht te bekomen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Bij zijn verhoor in het centrum op 11/04/2018 stelt betrokkene zich bijzonder arrogant op. Zo zegt hij meermaals 'je ne veux pas répondre'. Op de vraag wanneer hij naar België is gekomen antwoordt hij zelfs: 'Je ne sais pas quand je suis venu, ce n'est pas moi qui dois le savoir, c'est toi.'

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw heeft in België, bij zijn arrestatie op 05/04/2018 geeft hij ook een naam. Het zou gaan om een zekere IX Ilham (?). Verdere gegevens geeft betrokkene niet. Het is dan ook niet mogelijk om na te gaan of deze dame effectief in België op een adres staat ingeschreven en of zij al dan niet een verblijfsrecht geniet. Hij zegt dat hij ermee zou willen trouwen. In het administratief dossier merken wij echter op dat hiertoe nog geen officiële stappen zijn ondernomen. Bovendien opent de intentie om te trouwen geen automatisch recht op verblijf.

Bij zijn arrestatie op 05/04/2018 verklaart betrokkene ook dat hij nog familie heeft in Antwerpen die op het Kiel zou wonen. Wederom krijgen wij geen nadere informatie over welke familieleden het dan precies zou gaan. We kunnen met deze beperkte informatie geen duidelijke overweging in het kader van artikel 8 van het EVRM maken. Betrokkene is hier door zijn weerspannige houding zelf verantwoordelijk voor.

Betrokkene wil niet antwoorden waarom hij niet terug zou kunnen gaan naar Marokko. Hij zegt dat we de vragen maar moeten stellen aan zijn advocaat. Opnieuw weigert betrokkene mee te werken met de procedures van DVZ.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Het medische advies van de centrumarts van 06/04/2018 bevestigt dit. Bij terugkeer is er op medisch vlak in het kader van artikel 3 van het EVRM geen probleem.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene zou volgens zijn verklaring aan de politie bij zijn arrestatie op 05/04/2018 al sinds 2014/2015 in België zijn. Sindsdien ondernam hij echter geen enkele poging om zich in regel te stellen. Hij kwam zich niet aanmelden bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven, noch startte hij een procedure op om een verblijfsrecht te bekomen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Bij zijn verhoor in het centrum op 11/04/2018 stelt betrokkene zich bijzonder arrogant op. Zo zegt hij meermaals 'je ne veux pas répondre'. Op de vraag wanneer hij naar België is gekomen antwoordt hij zelfs: 'Je ne sais pas quand je suis venu, ce n'est pas moi qui dois le savoir, c'est toi.'

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.4. Verzoeker diende op 18 april 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de tweede bestreden beslissing.

1.5. De tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 april 2018 werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 202 647 van 18 april 2018.

1.6. Daarop werd verzoeker in vrijheid gesteld.

1.7. De vordering die werd ingediend tegen de beslissing van 13 april 2018 werd verworpen bij arrest 202 730 van 19 april 2018, omdat niet langer was voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op de voormelde invrijheidstelling.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

"schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg 2 bijlagen 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden. De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 8 van het EVRM, alsook art. 6 van het EVRM (rechten van verdediging) geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Men stelde in de beslissing van 05.04.2018:

"Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren."

Op 13.04.2018 wordt een nieuwe beslissing genomen, doch men had verzoeker nooit mogen opsluiten in het centrum. Er dient een onderzoek te gebeuren voor het nemen van de beslissing.

In casu is er een beslissing genomen op 05.04.2018 (waartegen beroep werd ingediend en deze beslissing werd geschorst). Nadien neemt men een 2de beslissing op 13.04.2018 om te stellen dat er een onderzoek is gebeurd.

Het onderzoek had tijdig dienen te gebeuren. Men kan verzoeker niet opsluiten om nadien een 2de beslissing te nemen om aan de onderzoeksvoorwaarde te voldoen.

Ook het onderzoek dat voorafgegaan is aan de beslissing d.d. 13.04.2018 is onzorgvuldig gebeurd.

Men stelt dat verzoeker zich arrogant opstelt en dat hij niet meewerkt aan het onderzoek, doch had verzoeker op 05.04.2018 reeds informatie meegedeeld aan verwerende partij.

Nu weigert verwerende partij een zorgvuldig onderzoek te voeren omdat verzoeker zich arrogant zou opstellen. Nochtans diende dit onderzoek voorafgaandelijk aan het afleveren van het bevel te gebeuren. Verwerende partij dient voorafgaandelijk aan een welbepaalde beslissing een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek te voeren.

Verzoeker werd verhoord op het moment dat hij in het gesloten centrum verbleef maar van een grondig onderzoek is er tot op heden geen spoor.

Er werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat men het onderzoek dient te voeren voor het afleveren van het bevel en dat men niet kan stellen dat dit onderzoek verder zal plaatsvinden na de opsluiting, (arrest RvV, nr. 217 573 van 16.03.2018).

Dit staat haaks t.o.v. het "eerder" afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en houdt in dat er wel degelijk voorafgaandelijk een onderzoek dient te gebeuren.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

De beslissing stelt ook dat verzoeker op heterdaad werd betrapt. Nochtans heeft men verzoeker uit het huis van zijn broer, waar hij ook samenwoont met zijn vriendin, gehaald.

Er kan in casu dan ook geen sprake zijn van betrapting op heterdaad!

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Tevens werd de hoorplicht geschonden

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord over zijn sociale en familiale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
 - 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*
- (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens Het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien het onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren. Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen. Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .2

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Er wordt gemotiveerd in de beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoeker. Nochtans heeft men verzoeker meegenomen vanop het adres van zijn broer. Men was hiervan op de hoogte.

Er kan in hoofde van verzoeker dan ook geen sprake zijn van risico op onderduiken. Hij woont hier samen met zijn verloofde en zijn familie.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2. schending van de Terugkeerrichtlijn

Verzoeker werd opgesloten in het centrum op 05.04.2018 en kreeg een 1ste bevel. Op 13.04.2018 ontving hij een 2de bevel, doch heeft verzoeker dit bevel ontvangen toen hij al opgesloten zat; Er kan dan ook geen sprake zijn van een eerdere mogelijkheid tot terugkeer.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijderingen van vreemdelingen.

Verzoeker werd meegenomen uit het huis van zijn broer en verwerende partij is op de hoogte van zijn adres.

Dus hij heeft wel degelijk een gekend en vast adres waar hij samenwoont met zijn vriendin, waarmee hij al geruime tijd een relatie heeft en dat hij deze relatie ook wil bestendigen.

Volgens art. 111° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten,/, gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen " werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer: uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod; indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten; indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. Deze elementen, opgesomd in de lijst, zijn niet van toepassing op verzoeker integendeel zelfs.

Dat verzoeker in België familie heeft waarop hij kan terugvallen. Zijn vriendin en zijn broer wonen samen met hem. Hij wil zijn relatie met zijn vriendin bestendigen en ze waren in volle voorbereiding om hiertoe de nodige stappen te zetten. Ze hadden reeds een consultatie op het kantoor van zijn advocaat om dit te bespreken.

Verzoeker heeft nooit de kans gekregen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vrijwillig te vertrekken door hem eerst een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

III.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de hele familie van verzoeker in België verblijft. Zij beschikken over verblijfsrecht in België.

Hij werd aangetroffen in de woning van zijn broer waar hij ook verbleef en dit samen met zijn vriendin, die EU-burger is.

Hij heeft er zijn vaste woonplaats en is hier volledig geïntegreerd.

Over het feit dat hij familie heeft in België wordt helemaal niets vermeld in de beslissing. Er wordt enkel melding gemaakt van zijn verloofde, nochtans werd verzoeker op het moment van zijn verhoor samen met zijn broer naar het politiekantoor overgebracht.

Er wordt in de beslissing gemotiveerd dat:

"betrokkene verklaart dat hij een vrouw heeft in België, bij zijn arrestatie op 05/04/2018 geeft hij ook een naam. Het zou gaan om een zekere IX Ilham (?). verdere gegevens geeft betrokkene niet. Het is dan ook niet mogelijk om na te gaan of deze dame effectief in België op een adres staat ingeschreven en of zij al dan niet een verblijfsrecht geniet.

Bij zijn arrestatie op 05/04/2018 verklaart betrokkene ook dat hij nog familie heeft in Antwerpen die op het Kiel zou wonen. Wederom krijgen wij geen andere informatie over welke familieleden het dan precies zou gaan. We kunnen met deze beperkte informatie geen duidelijke overweging in het kader van artikel 8 van het EVRM maken."

Nochtans werd verzoeker thuis meegenomen naar het politiekantoor en dit samen met zijn broer. Hij werd op hetzelfde moment op het politiekantoor verhoord.

Verwerende partij was wel degelijk op de hoogte van dit gegeven. Ook bij de beslissing van 05.04.2018 was men al op de hoogte dat verzoeker een verloofde had in België.

Nu motiveren dat dit de verantwoordelijkheid van verzoeker is, is dan ook onaanvaardbaar. Er wordt gesteld dat verzoeker zich arrogant opstelt, doch was men al sinds de vorige beslissing op de hoogte van het feit dat hij hier een verloofde heeft. Ook, gezien hij samen met zijn broer op het adres van zijn broer is meegenomen voor verhoor, is verwerende partij wel degelijk op de hoogte van het feit dat verzoeker familie heeft in België.

Dat verzoeker werd opgepakt alvorens hij 2 bevelen om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) gekregen heeft.

Ook bij het nemen van het 2de bevel is er geen grondig onderzoek gedaan naar het dossier van verzoeker. Men stelt dat verzoeker niet meewerkt, doch had verwerende partij, zoals hierboven reeds gesteld, weet van de familiale situatie van verzoeker.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Marokko wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden, dat geenszins heeft plaatsgevonden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Hij woont samen met zijn partner die hier recht op verblijf heeft maar ook de familie van verzoeker verblijft hier. De broers en zussen verblijven in België en hebben hier verblijfsrecht. Dat deze familiebanden dienen onderzocht te worden.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Ook de Raad sprak zich hier reeds over uit in zijn arrest van 18.04.2018 m.b.t. het beroep(UDN) dat werd ingediend tegen de beslissing van 05.04.2018.

De Raad oordeelt als volgt:

"Het komt aan de verwerende -partij toe om een grondig onderzoek door te voeren naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, dat een hogere rechtsnormen volgt, vooraleer ze ertoe beslist om een verwijderingsmaatregel te nemen.

De Raad kan prima facie dan ook niet anders dan de verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel 8 van het EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert getuigt zulks niet van een zorgvuldig bestuur. Deze vaststelling volstaat samen met de andere vervulde schorsingsvoorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen."

Ook in casu kan zelfde motivering gevolgd worden.

Er dient een grondig onderzoek te gebeuren alvorens een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

In casu was verzoeker reeds opgesloten door een vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

III.4. Schending van art. 6 van het EVRM - rechten van verdediging

Op de zitting van 18.04.2018, n.a.v. het 1ste beroep bij hoogdringendheid dat verzoeker indiende, motiveerde verwerende partij dat de beslissing van 05.04.2018 geen uitwerking kon krijgen gezien er op 13.04.2018 reeds een nieuwe beslissing genomen was en dit reeds ter kennis gebracht was aan verzoeker.

Nochtans had de raadsman van verzoeker hier geen weet van. Verzoeker zelf weigerde op 13.04.2018 te tekenen, waarna de kennisgever geen kopie overmaakte aan verzoeker. Verzoeker had wel gevraagd

deze over te maken aan zijn advocaat. Dit werd ook zo genoteerd op de beslissing. Hierbij werd ook "ok" geschreven.

Nochtans is dit nooit gebeurd.

Dit is dan ook een schending van de rechten van verdediging van verzoeker. Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Door het niet overmaken van deze beslissing, liep verzoeker bijna een beroepsmogelijkheid mis.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

Er werd geen kopie afgeleverd aan verzoeker, noch werd de beslissing overgemaakt aan zijn raadsman. Dit is dan ook een grove schending van art. 6 van het EVRM en de rechten van verdediging."

3.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn enig middel niet steeds duidelijk het onderscheid maakt tussen de twee bestreden beslissingen en de onregelmatigheden waarmee zij elk afzonderlijk naar zijn oordeel behept zijn. De Raad gaat vooreerst over tot een onderzoek van de wettigheid van de tweede bestreden beslissing en de middelonderdelen die daar, voor zover als kan worden afgeleid uit de uiteenzetting van het enig middel, tegen werden gericht.

3.3.1. In de mate dat verzoeker betoogt dat men hem nooit had mogen opsluiten in het gesloten centrum, moet erop worden gewezen dat, zoals dat reeds hiervoor onder punt 2 werd gesteld, de Raad niet de rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding.

3.3.2. Wat betreft de schending van de hoorplicht, en verzoekers argument dat hij nooit werd gehoord over zijn sociale en familiale situatie in België, moet erop worden gewezen dat dit middelonderdeel feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat verzoeker werd gehoord op 5 april 2018 om 16u10, terwijl de beslissing van dezelfde datum hem om 21u30 werd betekend. Op 11 april 2018, voorafgaand dus aan de tweede bestreden beslissing van 13 april 2013, werd verzoeker opnieuw gehoord.

3.3.3. Wat betreft het in de bestreden beslissing vermelde risico op onderduiken, moet worden gewezen op het volgende:

Verzoeker hanteert in zijn middel de oude wettelijke definitie van het risico op onderduiken, en wijst weliswaar op de memorie van toelichting bij deze oude omschrijving, maar gaat volledig voorbij aan het feit dat de wetgever deze begripsomschrijving in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet inmiddels met ingang van 22 maart 2018 heeft vervangen bij artikel 4 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018). Met ditzelfde artikel heeft de wetgever voorts een tweede paragraaf ingevoegd in artikel 1 van de Vreemdelingenwet, met daarin een aantal objectieve criteria als richtsnoer.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt thans dat onder een "risico op onderduiken" moet worden verstaan "het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale

bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”

Naar luid van de tweede paragraaf van artikel 1 waarnaar wordt verwezen moet het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Als objectieve criteria worden onder meer vermeld: “1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;” en “3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene zou volgens zijn verklaring aan de politie bij zijn arrestatie op 05/04/2018 al sinds 2014/2015 in België zijn. Sindsdien ondernam hij echter geen enkele poging om zich in regel te stellen. Hij kwam zich niet aanmelden bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven, noch startte hij een procedure op om een verblijfsrecht te bekomen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Bij zijn verhoor in het centrum op 11/04/2018 stelt betrokkene zich bijzonder arrogant op. Zo zegt hij meermaals 'je ne veux pas répondre'. Op de vraag wanneer hij naar België is gekomen antwoordt hij zelfs: 'Je ne sais pas quand je suis venu, ce n'est pas moi qui dois le savoir, c'est toi.'”

Met een verwijzing naar een inmiddels door de wetgever vervangen begripsomschrijving van het “risico op onderduiken” en de loutere stelling dat hij werd meegenomen vanop het adres van zijn broer, en dat hij hier samenwoont met zijn verloofde en familie op een gekend en vast adres, zodat geen sprake kan zijn van een risico op onderduiken, toont verzoeker niet aan dat de vaststellingen die de verwerende partij heeft gedaan in het licht van artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet niet correct of niet zorgvuldig zouden zijn of dat zij daaruit op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben afgeleid dat er een risico op onderduiken bestond in hoofde van verzoeker. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de verwerende partij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij zijn relatie met zijn vriendin wil bestendigen en dat zij in volle voorbereiding waren om hiertoe de nodige stappen te zetten, en zij reeds een consultatie hadden op het kantoor van hun advocaat om dit te bespreken, moet erop worden gewezen dat hij geen enkel bewijskrachtig element bijbrengt van het feit dat hij reeds enige procedure zou hebben opgestart om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoeker houdt het dus op een blote bewering, die om die reden het eerste motief met betrekking tot het risico op onderduiken, gestoeld op artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, niet aan het wankelen kan brengen. Eén en ander klemt des te meer nu verzoeker evenmin aantoonde dat hij een relatie zou hebben met de dame in kwestie. Verzoekers argument dat hij zijn vaste woonplaats heeft bij zijn broer, wordt evenmin op enige wijze hard gemaakt.

Verzoekers argument dat hem de kans werd ontzegd om vrijwillig te vertrekken omdat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestond, snijdt dan ook geen hout. Overigens moet nog worden vastgesteld dat de maximumtermijn van dertig dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten inmiddels ruimschoots is verstreken en verzoeker nog steeds aanwezig is op het Belgische grondgebied, zodat niet valt in te zien welk belang hij heeft bij zijn grief dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om vrijwillig te vertrekken.

3.3.4. Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijt de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek te hebben gedaan, omwille van de zogenaamde arrogantie van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*'

Opdat verzoeker zich dienstig op de schending van deze bepaling zou kunnen beroepen, moet worden nagegaan of in zijn hoofdte kan worden gewag gemaakt van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Pas daarna moet desgevallend worden onderzocht of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar zijn verloofde met wie hij een duurzame relatie zou hebben.

De Raad stelt vast dat verzoeker werd gehoord op 5 april 2018 om 16u10 en dat hij verklaarde een duurzame relatie te hebben in België met I., dat zij uit Spanje komt, dat hij met haar zou gaan trouwen. Verdere informatie kon verzoeker hieromtrent niet geven. Op de vraag of hij familie heeft in België antwoordde hij ja, er woont familie op het Kiel in Antwerpen. Verzoeker gaf aan niet naar zijn land te willen terugkeren omdat hij in België wil trouwen en werken;

Op 6 april 2018 schrijft de centrumarts van 127bis een medisch attest waarin zij vaststelt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Op 11 april 2018 werd verzoeker opnieuw gehoord. Op de vraag sedert wanneer hij in België is, antwoordt verzoeker: *"ik weet het niet meer, je dringt aan, ik zeg je dat ik geen zin heb te antwoorden en dat ik het bovendien niet meer weet, een drietal jaar als ik dan toch iets moet zeggen."* Verder verklaarde hij dat het de ambtenaar die hem hoorde was die dit moet weten, en niet hij.

Op de vragen via welke landen hij naar België is gekomen en hoe lang hij daar heeft verbleven, en waar zijn reisdocumenten zijn, verklaarde hij steeds niet te willen antwoorden.

Op verdere vragen, zoals of er redenen zijn waarom hij niet naar zijn eigen land zou kunnen terugkeren en of hij dit zo concreet mogelijk zou kunnen beschrijven enerzijds en of hij een verzoek om internationale bescherming zou wensen in te dienen anderzijds, verwees verzoeker steevast naar zijn raadvrouw en naar het feit dat men maar met haar moest contact opnemen, zonder meer. Op de vraag of hij een partner heeft met wie hij in België of in een andere lidstaat een duurzame relatie heeft, antwoordde hij dat zijn vrouw hier is. Op de vraag of hij nog iets wenste toe te voegen, verklaarde hij zijn raadvrouw te willen spreken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich tijdens de gehoren heeft beperkt tot uiterst vage verklaringen over zijn vermeende "duurzame relatie": hij is niet verder geraakt dan de vermelding van haar voornaam en haar Spaanse nationaliteit. Ook bij het verzoekschrift voegt hij geen enkel stuk bij dat zou kunnen doen aannemen dat er sprake is van een relatie, laat staan van een beschermenswaardige relatie. Voor zover uit het betoog zou kunnen worden afgeleid dat de dame op het adres van verzoekers broer woont, alwaar hij ook zou verblijven, is dit evenmin een indicatie voor een relatie. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker enkel beweert, doch niet aantoonde, dat hij in functie van een relatie met deze dame een verblijfsrechtelijke procedure zou opstarten. Een beschermenswaardig gezinsleven met een vermeende "verloofde" is niet aangetoond.

Verzoeker kan voorts worden bijgetreden waar hij betoogt dat de verwerende partij op de hoogte moest zijn van het feit dat hij met de verwijzing naar zijn familie doelde op zijn broer. Dit blijkt uit het "administratief verslag vreemdelingencontrole" van 5 april 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker bij zijn broer verblijft. Met deze vaststelling maakt verzoeker evenwel geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Immers, de Raad wijst erop dat de relatie tussen meerderjarige broers en/of zussen (verzoeker maakt verder in het verzoekschrift nog gewag van in België verblijvende zussen, maar toont niks aan) enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoeker toont niet aan dat dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn, en verzoekers vage verklaringen tijdens de gehoren laten al helemaal niet toe om tot het bestaan ervan te

besluiten. Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn broer zou verblijven –en ook dit is niet aangetoond– volstaat in casu niet om een beschermenswaardig gezins- of familieleven aannemelijk te maken.

Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in België een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft, kan hij zich niet dienstig beroepen op het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Verzoeker betoogt tot slot dat hij *“bijna een beroepsmogelijkheid mis[liep] tegen de tweede bestreden beslissing en leidt daaruit een schending af van artikel 6 van het EVRM en van de rechten van verdediging.”* Aangezien het huidige arrest echter precies het resultaat is van het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen deze tweede bestreden beslissing, kan bezwaarlijk worden ingezien welk belang hij heeft bij de grief dat hij “bijna” een beroepsmogelijkheid had misgelopen. Daarbij komt nog dat verzoeker zelfs in de mogelijkheid was gebleken om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de tweede bestreden beslissing, zodat niet valt in te zien op welke manier hij in zijn rechten zou zijn geschaad. Het middelonderdeel kan alleen al om die reden niet worden aangenomen.

3.3.6. Samenvattend moet worden gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen, of dat zij deze niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de tweede, meest recente bestreden beslissing blijft staan en de grondslag vormt voor de terugkeerverplichting die eruit voortvloeit voor verzoeker. In die optiek heeft hij geen belang bij de vernietiging van de oudere, eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd, en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS